

ЦВЕТА БЕЛЧЕВА

МАЛКА МИШКА
В ГОЛЯМО
ПРИКЛЮЧЕНИЕ

ЦВЕТА БЕЛЧЕВА

**МАЛКА
МИШКА
В ГОЛЯМО
ПРИКЛЮЧЕНИЕ**

2020, ЦВЕТАБУК

Малка мишка в голямо приключение
Първо издание

©2020 Цвета Белчева, автор
©2020 Радостина Пенева, илюстратор

©2020 Издателство ЦветаБук

ISBN 978-619-90488-6-3

Всички права запазени. Текстът, илюстрациите и
търговската марка не могат да се възпроизвеждат без
изричното писмено съгласие на издателя.

За информация и поръчки:
tsvetabook@gmail.com

www.tsvetabelcheva.com
FB: @TsvetaBelcheva
Слушайте ни в Storytel!

Първа глава

В началото беше просто една мишка

Във Вселената се срещат всякакви светове. Например такива, които са съставени от камъни, и където не вирее никакъв живот или поне не такъв, какъвто познаваме. Други пък са в газообразно състояние, населявани вероятно от газообразни същества, наречени иначе – духове. А има и такива, където животни и хора живеят заедно и могат да общуват на един и същи език като равни. Точно на едно такова място живееха Джинджи и Топчо.

– Ами, ако не съм мишка? – каза Джинджи с пискливото си гласче и скочи точно в средата на една локва.

Тя обаче хич не обичаше опашката ѝ да се мокри, затова остави розовото си чадърче и се захвана да я изстискава.

– Не, не, не и не, така не е правилно – каза Топчо, който бавно и внимателно заобиколи локвата и застана на разстояние от мократа Джинджи. Макар да беше чистокръвен представител на семейство Птичечовкови, което означаваше, че прекарва голяма част от живота си под вода, Топчо никога не би позволил лъскавата му козина да бъде изцапана с кал. – Казва се: „ако не бях мишка!”

– Е, добре, де. Ами, ако не бях мишка? – поправи се тя, изскочи от локвата и доближи малката си муцунка до

неговата, а черните ѝ очички го гледаха втрещено от нищожно разстояние.

Топчо трябваше да отстъпи няколко крачки назад от притеснение и да оправи очилата си, защото имаше чувството, че се бяха разместили от допира с мустачките на Джинджи. Освен това винаги когато Топчо беше притеснен, започваше да се поти по един особено неприятен начин. Ето защо той опипа джобчето на елечето си, но се оказа, че точно днес беше забравил да си вземе кърпичката. Сети се, че е останала у дома, защото снощи я беше изпрал. Колко неприятно!

– Ако не беше мишка, може би тогава...може би тогава щеше да можеш да участваш – запелтечи той.

– Значи така, а? Само защото външно, само външно и съвсем привидно твоите невиждащи очички, скрити зад очилцата ти, ме оприличават на мишка, само защото зацапаните ти лупи не ти позволяват да видиш огромното лъвско сърце, което нося, огромната сила, която извира ето от тук, точно тук – Джинджи тупкаше с юмруче мястото, където знаеше, че се намира сърчицето ѝ, – няма да ми позволиш да У-ЧАС-ТВАМ. Така ли?

– Но, Джинджи, моля те, какво лъвско сърце? Познаваме се още от детската градина! Та ти се чудиш къде да се скриеш при всяка гръмотевица!

– Няма да ми говориш така! Не позволявам!

В този момент в далечината се чу истински, оглушителен гръм. Явно пак започваше да вали. Джинджи спря колебливо за миг и потърси с очи удобно скривалище, но после бързо си спомни думите, които току-що беше изрекла, и остана като закована на мястото си.

– Топчо, отвори широко миниатюрните си ушни каналчета! Говорим за спасителна мисия. Разбираш ли? ИСТИНСКА спасителна мисия, която тръгва всеки момент. От това как ще завърши тя зависи един мъничък живот. Мъничък, невинен живот. А аз бих могла да помогна, разбираш ли? Все още не знам точно как, м-м-може би с някои от моите умения, знания, смелост, храброст и....

– Джинджи, опомни се – прекъсна я Топчо, като размахваше ръцете си пред лицето ѝ, сякаш искаше да я изкара от нещо като дълбок сън. – Истинска е единствено опасността, която те очаква, ако се захванеш с това начинание. Та ти осъзнаваш ли, че момчетата ще минат през тесни, криволичещи пътища, достъпни само за ловки крачка; дупки и пещери, в които се крият страшилища; тъмни, завладени от гъста растителност, гори; ветровити върхове и дълбоки, подивели, стремглаво течащи реки, завличащи всичко по пътя си. Как ти, която си толкова крехка и мъничка, ще се справиш с всичко това? Замисли се – кого ще трябва да спасяват най-напред? Та ти ще опропастиш всичко.

– Как смееш...!!!

Джинджи обърна гръб на Топчо и започна тихичко да подсмърча. После обаче отново се сети за лъвското си сърце и бързо преглътна сълзите. Тропна с краче и продължи напред.

– Джинджи, почакай, не се сърди. Просто бъди разумна – хукна след нея Топчо, но тя не му обръщаше никакво внимание. – Е, добре.... – Топчо извади от джоба си навито на руло парче хартия, взе молива, който държеше винаги зад ухото си и започна да пише, като четеше високо на глас думите си, така че тя да ги чуе: –

Аз, Топчо, запетая, главен секретар на Горската управа, кралство Голямомалково, забранявам на поданичката... Уф, защо не пише? – Той започна да тръска и плюнчи ужасния молив, който редовно му създаваше проблеми. Най-накрая продължи:– ... Джинджифила Дългоопашатова да напуска пределите на Долната гора, местност Розово клонче, считано от днес, 1 април 2089 г., до завръщането на участниците в Спасителната мисия, точка.

Джинджи стоеше замръзнала на мястото си, а ситните капчици, стичащи се по розовото ѝ чадърче, започнаха да образуват локвички около нея. Да, пак завая.

– Хм, и какво от това? – тросна се тя.

Въобще не смяташе да се предава.

Топчо я погледна над очилата си и продължи с писането:

– В случай, че наруши забраната, поданичката Дългоопашатова да бъде наказана с тъмничен затвор в Черната кула на Високия хълм, без право на посетители.

– Без право... Не, не можеш да го направиш! Това е толкова жестоко от твоя страна. – Явно наказанието беше наистина сурово за една малка мишка.

– Джинджи, правя го, за да те защитя... А и не само теб. Това е заповед и аз само си върша работата.

– Не! Правиш го, защото те е страх. Теб те е страх от това пътешествие и затова смяташ, че и мен ме е страх. Гледаш света през твоите очила, а не искаш да видиш, нито да знаеш всъщност колко шарено е всичко, колко е прекрасно..., защото никак не обичаш да си чистиш стъклата. Но ти бъркаш и аз ще го докажа.

– Само си говори – каза на себе си Топчо, докато гледаше как Джинджи се отдалечава решително, толкова мъничка под розовото си чадърче.

„... Аз знам, че всяко едно същество, независимо от неговия размер, е важно за съществуването на другите. Чувствам го с цялото си миниатюрно сърчице. Всички ние сме свързани помежду си и никой не е незначителен. Затова искам да помогна. Сигурна съм, че без мен животните в Спасителната мисия няма да се справят. Дори и да се справят, с мен ще им е по-лесно. Мога да нося част от багажа или да готвя храната вечер около огъня, или пък да се покатеря на някое дърво, за да видя посоката отвисоко. Мога да помогна с толкова много неща. Какво знаят те – Топчо и неговата банда страхопъзльовци – кралските служители. Щом е важно мисията да бъде изпълнена, значи е важна за всички нас и всеки носи отговорност за изпълнението ѝ...”

Такива мисли се въртяха в главата на Джинджи на път към дома. От време на време тя спираше и тупваше ядосано с краче. Едва ли точно в този момент предполагаше каква сила се съдържа в едно такова решително тупване, но тепърва следваше да разбере...

Втора глава

Как една детска приказка може да промени всичко

Джинджи най-накрая стигна до дома си, който от поколения побираше цялото мише семейство. Остави чадърчето си в ъгъла зад вратата, свали шапчицата си, изтръска козинката си, усмихна се в огледалото и влезе в хола, където всички се бяха събрали около баба, за да чуят днешната история преди лягане.

Малката мишка обичаше уюта на своята къща, сгушена под земята, топлината на близките, мириса на познато, който гъделичкаше мило мустачките ѝ. Е, понякога досадната миризма на чорапите на дядо се разхождаше из стаите и влизаше в схватка с прекрасното ухание на току-що извадена питка от пещта или на курабийките на мама, което в крайна сметка надделяваше (дори над миризмата на напълнения памперс на Пимпи).

Джинджи седна тихичко на столчето в ъгъла, което я чакаше, и се остави да я понесе мелодията на гласа на баба Копринка.

– Тогава огромният великан вдигна крака си, като възнамеряваше да стъпче смелия Лъвчан, който пък беше извадил най-острите си нокти с намерението да се хвърли и да ги впие във врага. Лисан смяташе да използва собствените си ресурси – хитрост и мекичка опашка. Той се приготви да гъделичка грамаданското стъпало в мига, в който се приближеше на достатъчно разстояние...

– А Котан? – нетърпеливо прекъсна разказа Сънджи, чиято опашка непрекъснато мърдаше от напрежение.

– Ооо, Котан..., той се беше покатерил на една висока скала, за да скочи на главата на великана и да се бори с него очи в очи... – В хола се чуха одобрителни възгласи и скърцане на местещи се напред столове. Всички искаха да дойдат по-близо до баба, за да не изпуснат нещо от историята. – Но великанът беше толкова силен и огромен, че един смел лъв, хитруша лисица и безстрашно коте не можеха да го затруднят. Въпреки драскащите нокти на побеснелите животни и гъделичкащата опашка на лисицата, великанът изневиделица реши, че точно сега е време да потанцува. Той започна да се върти по такъв начин, че секунди деляха нашите герои от сигурно сплескване. Времето изтичаше. Скоро и последният грозд щеше да се разпука, а сокът му щеше да изтече. Вече изпускаха всяка възможност да го съберат и отнесат на болната майка пчела, за да се излекува. А всички знаят, че ако майката пчела умре, останалите пчели ще загубят посоката към кошера и ще спрат да събират прашец. Ще започнат безполезна свади и битки, някои ще се разболеят. А това ще доведе единствено до края на пчелния кошер.

– О, не! Но така няма да има повече цветенца – възкликна малката Минджи.

– Да, Минджи, няма да има цветенца, няма да има нови дървета, няма да има жито, чушки, грах...

– Аууууу! – възкликнаха изплашено най-малките.

– Но какво ще правят? Как ще победят огромния великан? – нетърпеливо попитаха някои от мишлетата, а Пимпи даже подсмърчаше тихичко.

– Да – въздъхна баба, – как да го победят, когато са толкова незначителни и мънички пред един грамадан? Тримата се бореха неуморно, но великанът на няколко пъти ги запращаше в различни посоки. По телата им вече можеха да се забележат кървави рани, но те не усещаха болка, защото бяха дошли да изпълнят важна мисия и нищо друго не бе от значение. И ето – настана час за последния бой. Или трябваше да се промъкнат и да стигнат до грозда, да отворят шишенцето и да съберат последните капки животворна лековита смес, или всичко беше загубено и по-добре да не се връщат у дома. Слънцето бавно слизаше по небосклона, за да се скрие зад хълма, а с него щеше да изчезне и всяка надежда. Всеки път щом великанът ги отблъснеше, те с нови сили, сякаш по-решително, се хвърляха в атака. Истински герои!

В стаята настана пълна тишина. Всички бяха тъжни и съчувстваха на лъва, лисицата и дивата котка, които бяха поели по героичния път до Свещеното грозде, пазено от страшния великан Гармодоло. Майката пчела беше много болна и без чудотворния сок нямаше да оцелее. Това беше последният шанс за спасение и Съветът на старейшините от тяхната гора ги беше избрал като най-смелите, за да открият и донесат безценния лек. Свещеното грозде обаче се береше само по определено време на годината и всяка вечер по залез слънце един по един гроздовете се пукаха и техният сок изтичаше. Пътят до долината на Гармодоло отне много време на тримата спасители и днес беше денят, в който и последният грозд щеше да разпръсне соковете си заедно с червеното зарево на слънцето.

– Край! – каза изведнъж баба. – Розови нюанси започнаха да обагрят синевата. „Сега или никога!“ – извика Лъвчан и тримата се втурнаха в атака, но по всичко личеше, че Гармодоло ни най-малко не се беше изморил. Като че ли досега само загръвяше за същинския си удар.

– Но защо Гармодоло не дава сока, бабо? Не могат ли просто да го помолят – обади се Маринчо, който беше едно от най-умничките мишлета.

– Да – съгласиха се всички, – защо просто не използват магическата думичка? Защо, бабо?

– Ааа, магическата думичка. Да, аз съм ви учила, че думичката „моля“ отваря много врати и сърца, но не и сърцето на Гармодоло. Виждате ли, Свещеното грозде било важно не само за пчелите и останалите животни, но и за великаните. Ето защо, още преди много векове, като най-силни, те го присвоили и не позволявали другите да го използват. То давало вечен живот на тези грамадни същества, които населявали Зелената долина. А кой не иска да живее вечно, когато обитава едно от най-красивите места на света, където винаги е лято, водопади се стичат по скалите, бързи реки и огромни езера дават храна в изобилие, а вековни дървета осигуряват сянка и подслон?

– Ооооо! – С уголемени от захлас очи малките мишлета гледаха баба си.

– А на мен си ми харесва нашата къщичка!– нацупи се Минджи и гушна силно малката си кукла.

– Разбира се, мила, нашата къщичка е просто прекрасна – каза майка ѝ, която точно беше измила чиниите и беше влязла, за да си почине и да послуша разказа на баба.

– Но какво става после? Не може приказката да свърши дотук. Трябва някой да спаси майката пчела!

– Да, трябва някой да я спаси. Но кой? Кой може да бъде толкова смел, че да премине защитната преграда на великана Гармодоло. Кой може да бъде толкова хитър, ловък и бърз? Та нали Лъвчан, Лисан и Котан бяха най-бързите, най-смелите, най-хитрите, най-ловките? Нали точно затова изпратиха тях, а не някого друго?

– А може би някой дребен, който може да се шмугне незабелязано от никого? Някой, чието сърчице е мъничко, но тупка смело, точно толкова, колкото на Лъвчан, Котан и Лисан взети заедно!

Всички извърнаха глави към последното столче най-отзад.

Джинджи! Джинджи се беше изправила и като размахваше свито юмруче, искаше да покаже на всички, че знае отговора на загадката. Знаеше КОЙ ще разреши случая и ще спаси майката пчела. Знаеше го и преди, знаеше го и сега! Но най-накрая събра сила да го изрече, събра инерция да стане и да вземе своето окончателно решение, което щеше да преобърне нейния миши свят!

Това е! Нямахме време за губене! Отговорът беше ТЯ! Тя щеше да доведе мисията до успешен край, независимо от смелостта, хитростта, ловкостта, силата на другите, които участваха в експедицията!

– Благодаря ти, бабо! – целуна Джинджи баба си по бузата и хукна към своята стая да събира багажа си.

Щеше да вземе само най-важното, нищо излишно, една раничка и толкова. На дълъг път и един грам отгоре има значение. Така: мъничко храна, един или два чифта дрехи, иии... нещо за превързване, ако се нарани, ииии... одеялце за студените нощи, иииии, ох, ами...шапчица,

иии топли дрехи... ииии... книгата „Наръчник на пътешественика”, о, и една тетрадка, в която да си записва важни неща и случки... ами закъде без въже... иии...

Джинджи спря, за да си поеме дъх. Беше отрупала цялото си легло с вещи, които „може би” щяха да бъдат необходими. Хич не беше забелязала, че на вратата се е скупчило цялото семейство, а майка ѝ стои с ръце на кръста:

– Джинджифила Розмаринова Дългоопашатова, от рода на Кафява Ситностъпкова, обитаващ тази гора от повече от СТО ГОДИНИ, къде си мислиш, че отиваш?

– Но, мамо, не разбираш ли? Аз, аз имам мисия! Аз не съм просто някаква си малка незначителна мишчица, както всички смятат! Аз... те имат нужда от мен, няма да се справят! Не чу ли разказа на баба?

– Джинджифила, ти просто си се побъркала! Говориш небивалици и сигурно имаш температура! Я да видя – майка ѝ се приближи до нея и докосна върха на нослето ѝ: – Ето, да, ти се разболяваш. Виж се само как си се изпотила. Бързо, ела да си сложиш краката в топла вода и да се завиеш с най-дебелото одеяло. Нали ти казах да не излизаш в този дъжд. И въобще, къде се мотаеш цял ден?

– Не, мамо, нищо ми няма – задърпа се тя. – Въобще не се разболявам. Бях да видя кого ще изберат за мисията и...

– Мисията, мисията. Тази мисия няма нищо общо с теб! Тя е за големите силни животни, които могат да преминат през Изоставената гора и после през кой знае какво още. Това са места, където никой от нас или от нашето семейство поне десет поколения назад не е стъпвал и няма и да стъпи. Едва ли някой знае какво има

там, с какво ще трябва да се справя, кого ще срещне и въобще дали ще се върне. Ние, мишките, от поколения населяваме нашите тунели и ще продължим да живеем в тях, каквото и да се случи. Не си ли спомняш случая, в който прадядо ти по осемнайсета линия Ирис Бързобегов Безединмустак реши да напусне пределите на познатото?

– Да, майко, помня.

– Какво се случи с него? Върна ли се, смелчачке?

– Не, майко – увеси нос Джинджи.

– И какво ни донесе неговият „приключенски дух“?

Сигурно ни наградиха? Сигурно му издигнаха паметник? Не и пак не. Издадоха забрана всички мишки да напускат границите на кралството! Ти само си чувала историята, но нямаш представа колко животни, които бяха изпратени да го търсят, никога не се завърнаха.– Майка ѝ не спираше да нарежда. – А помниш ли какво е наказанието за нарушаване на забраната?

– Да, майко, помня много добре.

– Та нима искаш да те затворят в Черната кула? Нима искаш да нямаш нормален живот, семейство, деца? Нима предпочиташ да живееш зад решетки и с оскъдна храна? Нима искаш всички да носим срама от твоето неподчинение?

– Не, майко, не искам.

Джинджи седна тъжно на ръба на леглото си, готова да заплаче.

– Джинджифила, прибирай сега всички тези вещи на мястото им и да не съм чула повече и гък за някаква си „мисия“. Всяка мишка да си знае дупката! Хайде, всички вълн и по леглата!– майката на Джинджи затръшна ядосано вратата след себе си и разгони насъбралите се мишлета по стаите им.

Трета глава

Джинджи взема решение

Когато най-накрая остана сама, Джинджи се сви на топчица и заплака. Защо всички се държаха с нея все едно е неспособна да направи каквото и да било сама? Не виждаха ли, че тя вече не е онова малко момиченце? Защо просто не ѝ позволяваха да бъде себе си? Наистина ли от нея се очакваше просто да стане сладкарка като майка ѝ или пък шивачка като баба ѝ, в което иначе нямаше нищо лошо, но защо пък да не можеше да тръгне и по свой собствен път?

Джинджи беше убедена, че всеки носи смело сърце и че смелостта не зависи от нечий външен вид или големина. Та нима една мравка, колкото и да е миниатюрна, се страхува от повеея на вятъра и шума на поклащаща се трева?

Най-накрая Джинджи се предаде и потъна в прегръдката на меката си възглавница. Заспа и засънува как лети, а под нея се редуваха непознати гори, поляни, езера. Беше слънчево и пълно с живот. Тя летеше безстрашно. Усещаше се лека и уверена в себе си. Дали пък не се беше превърнала в птица? О, това би било прекрасно! На птиците не им се налага да живеят, скрити в дупки под земята.

Беше късно през нощта, когато нещо я стресна и събуди. Като че ли в далечината се чу сигналът за начало на нощния лов на совите. Всеки от семейството знаеше,

че щом нощният лов започне, никоя мишка не трябва да си показва навън дори мустака.

Но тази нощ сърчицето на Джинджи не трепна. Тя не почувства страх, както обикновено. Сякаш вече не беше същата Джинджи. После обаче си спомни думите на майка си и се натъжи.

„Какъв е смисълът да живееш въобще, ако този живот ще бъде изпълнен само с малодушие и бягство? Струва ли си да живееш отдолу, когато имаш целия този прекрасен свят отгоре? Ех, ако можех да полетя като в съня ми.”

Часовникът в хола отмери три равни удара.

– Сега или никога – каза си Джинджи и скочи, за да си събере багажа.

Този път – наистина. Както казахме, само най-важното.

Но дали една малка мишка, която досега е живяла в страх, хиляди забрани и спазване на заръките на майка си, чието сърчице се е разтуптявало при най-малкия шум, която никога не си е представяла живота без мириса на домашен уют и малките си братчета и сестричета, ще има смелостта да покаже нослето си в три часа през нощта и да се впусне в приключение?

А какъв всъщност е поводът за това приключение? Е, ще използвам времето, докато Джинджи събира багажа си, за да ви разкажа за какво става въпрос. И така...

Всичко беше заради бебето – бебето на кралицата и краля, което изчезна безследно преди пет дни. Разбира се, ако сте чели приказки, ще знаете, че подобна съдба грози почти всеки принц или принцеса, а предзнаменование, че това ще се случи, или пък че някаква черна магия са били направени може би още преди то да се роди. Но никой не знаеше точно кой ден и

в колко часа щеше да настъпи фаталното събитие. Ето защо около бебето винаги цареше суматоха. То имаше не една, а цели три бавачки, още пет пъти по толкова стражи, които следяха всяко негово движение, а кралицата почти не се отделяше от него.

И в злополучния ден всички били по местата си и съвестно изпълнявали функциите си. Очевидци на случката разказват, че както бебчето си играело на полянката, земята под него се разтворила, все едно се отваря врата и то изчезнало в неизвестна посока. Не, всъщност посоката била известна – надолу. Най-странното обаче било, че после тревата изглеждала все едно никога не се е местила и колкото и да търсили отвора на тунела, нищо не открили.

Всички велики мислители на кралството бяха събрани да разсъждават върху случая и да търсят следа, по която да се тръгне или причина защо, въпреки всички мерки, все пак беше допуснато бебето да изчезне. След усилено умуване и ровене в едни дебели книги, в крайна сметка, те стигнаха до заключението, че ако щеще сто души да бяха пазили кралския наследник, пак нямаше да успеят да го опазят, защото никой в знамението не беше споменал, че това ще стане през дупка в земята, която ще се отвори и после ще изчезне безследно. Обикновено историята разказваше за промъкнали се нощем през балкона злосторници, огромни грабливи птици, появяващи се ненадейно по въздух и подчинени на някой злодей, убождане на омагьосани остри предмети, изяждане от страна на жертвата на нещо отровно или причиняващо задавяне, примамване на същата във високи кули и така нататък, и така нататък, но не и всмукване в тунел – та на кого би могло да му хрумне такъв вариант? По-късно

обаче, когато мислителите се поровиха по-задълбочено в древните архиви, се оказа, че кражби през дупки в земята се бяха случвали, но толкова отдавна, а да не говорим, че обикновено ставало въпрос за отвличане на принцеси, а не на принцове, че кой да обърне внимание. Стореното – сторено, а сега трябваше да се измисли как да бъде върнат на своите родители наследникът.

Странен е кралският живот. Кому са потребни техните деца, Джинджи не знаеше и дълго си блъска главата, но тъй като нямаше какво друго да направи, тя просто трябваше да го приеме като факт и особеност на това да си на тази висока позиция.

„А може би, причината се крие в това, че кралете винаги имат само по едно дете. Хм, пък една мишка ражда приблизително десет мишлета пет пъти в годината. Значи общо около петдесет мишлета на година. Най-вероятно на тези, които извършват отвличанията и измислят заклинанията, ще им е много трудно да се справят с толкова много деца!”, мъдро заключи Джинджи, докато разсъждаваше по темата.

Виж ти, колко умна била нашата Джинджи, а пък ние обикновено въобще не смятаме мишките за кой знае какви мъдреци.

О, мила, Джинджифила, само ако знаеш по какъв път искаш да поемеш?

Четвърта глава

Откъде започна всичко

И такаааа, както вече разбрахте, положението в гората, където живееше Джинджи, беше особено начумерено. Всички съчувстваха на краля и кралицата и бяха единомислени, че трябва да им се помогне. Освен това всеизвестно е, че когато едни крале са нещастни и ревливи, то това се отразява на цялото кралство, а несъмнено никой не иска такъв живот. Ето защо съвета на старейшините свика събрание и взе решение петима, изяви с качествата си, обитатели на гората да се изпратят на Спасителна мисия.

Но първо трябваше да се отговори на още един особено важен въпрос: къде точно се намираше в плен бебето? Е, и този проблем бързо беше разрешен, тъй като отговорът беше повече от очевиден – бебето се намираше при народа от другата страна на дупката или, казано по друг начин, отдолу на кралството, което пък, прочетено наобратно се наричаше ДОЛНОТО КРАЛСТВО или НАОБЪРНАТОТО КРАЛСТВО (тъй като никой досега не беше ходил там, никой не знаеше точно как се казва). С една дума, определено можеше да се предположи, че това кралство се намира точно на половин земно кълбо разстояние (няма как да е иначе, защото всички знаем, че земята е кръгла... Ох, или пък НЕ?!). Това, от своя страна, означаваше, че групата смелчаци имаше четири възможности – да тръгне на ЮГ, СЕВЕР, ЗАПАД или ИЗТОК. В тази връзка беше необходимо извършването на още един задълбочен анализ – на наличните в Кралската

библиотека карти. След дълго прахопочистване и кихане от миризмата на стара хартия (кой знае откога не бяха отваряли картите) беше установено, че те могат да тръгнат само на изток, т.е. по посоката, откъдето изгрыва слънцето, защото: 1. На СЕВЕР се издигаше планина, която беше опасна, стръмна, назъбена и съответно непристъпна; 2. На ЮГ имаше голяма река, която беше трудно преодолима, дълбока и много буйна и 3. На ЗАПАД все още никой никога не беше ходил и никой не възнамеряваше да ходи, а и май там имаше една голяма пропаст.

След като уточнихме маршрута, да видим кого избрах да изиграе ролята на смелчак и най-вече герой. Разбира се, по правилата това трябваше да са двама силни и издръжливи, двама хитри и бързокраки и един наистина умен. Това много стесняваше избора, съответно до мечката, елена, лисицата, заека и бухала. За всеки случай обаче (така повелявах кралските закони), навсякъде бяха разлепени плакати, канещи всеки желаещ да се присъедини към Спасителната мисия да се яви на Големия площад тази сряда, точно в 3 часа следобед.

Именно на това събрание присъства Джинджи. Когато попитаха има ли желаещи да се включат в експедицията, тя първа вдигна ръка и извика името си, но нейният приятел Топчо я дръпна толкова бързо настрани, че никой дори не я забеляза.

А на Джинджи толкова ѝ беше омръзнало да не я забелязват, да се крие, да бяга, да трябва да спазва правила, да се страхува. Беше ѝ омръзнало все някой да ѝ обяснява какво може и какво не може, кое е правилно и кое – не. Тя жадуваше за свобода, каквато само едно такова пътешествие можеше да ѝ даде.

„Все пак животът не може да бъде една малка тъмна стаичка. В него трябва да има и слънце, и дъжд, а даже и сняг...”, бунтуваше се наум често тя.

Понякога Джинджи съчувстваше дори на дърветата, които са се съгласили да вплетат корените си в земята и после цял живот да понасят безмълвно всичко, което им се случва – буря, вятър, студ и пек, шарещи нагоре-надолу животни и така нататък. Единственото право, което бяха избрали да имат, е жаждата за слънце и вода, което им помагаше да си пробиват път и нагоре – към небесата, и надолу – към дълбините. Именно докато разсъждаваше един ден по темата Джинджи разбра – отговорът беше в краката. Щом имаше крака, значи са ѝ дадени, за да се движи, да бъде свободна и да обикаля света.

И ето го сега резултатът от тези дълги часове, прекарани в размисли и търсене на решения: Джинджи се промъкваше тихомълком по пътеката, водеща в посока, колкото се може по-далече от нейната къщурка и съжаляваше само за едно – че не се сбогува с мама и баба, с братчетата и сестричетата си, дори с дядо, чийто мирис на чорапи щеше да я спохожда винаги, колкото и далече да се намираше от дома. Вижте я само – в черната нощ, прескачаща грамадни корени на вековни дървета, с малка раничка на гръб, облечена с тъмносин дъждобран.

Шът, шшшшът, тихо! Плясък на криле разкъса тишината на нощта и достигна до ушичките на Джинджи. Тя настръхна и прилепи телцето си към земята, близо до дънера на едно дърво. Трябваше да бъде незабележима, защото все още не се беше развиделило и доста животни дебнеха за храна. Именно затова тя беше облякла този тъмносин дъждобран, който да ѝ помогне да се слее с тъмнината, но пък той така ужасно шумолеше, че

Джинджи не можеше да прецени кое щеше да е по-добре – с него или без него.

Скоро шумът от прелитаща птица се отдалечи в неизвестна посока и Джинджи отново се изправи. Започна ловко да се промъква между корените на дървото (дърветата в тази гора бяха много стари и корените им бяха грамадни и възлести, разпростиращи се във всички страни). Докато прескачаше един дървесен крак, бегълката се подхлъзна и заби муцунка право в пръстта. Отнякъде се чу крясък на животно, което сякаш се присмиваше на нейното нещастие.

– Пфу, пфу! Бляк и отврат! – За съжаление, при падането Джинджи не само беше хапнала малко пръст, но и цялата ѝ раничка се беше разпиляла. Тя едвам намери сили да се изправи.

– Ох, капнах – изплака безпомощно, докато се чистеше от полепналите по дъждобрана листа. – А ходя само от около два часа! И съм толкова гладна!

Пред очите ѝ попаднаха разхвърляните на всички страни курабийки, които беше успяла да отмъкне от къщи. Тя си взе една, седна на земята и започна да я хрупа на малки хапчици.

– Само една! Защото, ако не внимавам, скоро ще остана без запаси.

Познатата сладост сгря коремчето на нещастната Джинджи и я накара да се усмихне. Да, всъщност не беше чак толкова зле. Дотук не ѝ се беше случило нищо страшно. Освен това беше започнало да се съмва, а това означаваше светлина, топлина, спокойствие и най-вече – посока изток. Е, равносметката е ясна – тя не трябва да пътува нощем, защото беше прекалено опасно, а и нямаше как да знае накъде е изток, посоката, в която

трябваше да върви, и така със сигурност щеше да се изгуби.

Пета глава

Първи препятствия

След още няколко часа Джинджи продължаваше да крачи гордо, като следваше високо издигналото се слънце. Тя вървеше и си мислеше колко полезно е било да ходи на училище, защото там беше научила за посоките, опасните животни и как да майстори разни работи, ако се наложи. Макар още да не знаеше, тя си мислеше това точно в момент, когато може би щеше да се наложи да използва някое от тези умения, защото изведнъж се оказа, че гората свършва. Пред нея се ширна голяма поляна, а когато се покатери на едно дърво, за да огледа какво я чака по-нататък, видя, че в далечината по един особено красив начин блещука на слънцето нещо синьо и безкрайно.

– Хм, езеро? А може би река? А може би и двете? – каза си Джинджи, слезе отново на земята и забърза измежду високата трева.

Е, трябва да признаем, че, каквото и да е учил човек в училище и да е прочел в книгите, той няма как да предугади внезапната промяна в земния релеф, образувал се в резултат на хилядолетни размествания на земни маси, изригвания на вулкани и какви ли не други, непредвидими дори за учените, събития. И ето, само след още около половин час ходене, препъване и подскачане, Джинджи ненадейно се озова на ръба на една скала, откъдето светът продължаваше поне тридесет етажа надолу.

– О, о! – възкликна Джинджи, осъзнавайки, че е стигнала до стръмен водопад, който можеше да бъде преодолян само ако (този път наистина) внезапно ѝ пораснеха криле.

Трябваше да помисли.

– А дали, ако стисна силно очи и много, много си го пожелае, няма да се случи? Като малката Елфида.

Елфида беше героиня в една от приказките на баба ѝ, която, като си пожелаеше нещо, затваряше очи и започваше да повтаря желанието си сто пъти наум.

Колкото и странно да ви звучи, Джинджи наистина затвори очи и започна да повтаря наум думите: „Криле, криле, криле!” Тя даже леко се напгъваше, за да подпомогне израстването им от гърба ѝ. По едно време се сети, че не беше свалила раницата си, което сигурно пречеше, затова спря за малко с повторенията, остави я на земята и после пак започна: „Криле, криле, криле!”

Честно казано, малко ме е срам, че ви разказвам тази част от приключението на Джинджи. Нали ужким беше вече голяма. А и тя въобще не се замисляше, че някой може да я гледа отстрани. Мила Джинджи, време е наистина да пораснеш. Вълшебства не съществуват!

Не след дълго Джинджи сама се убеди, че животът няма нищо общо с приказките и бавно слезе на земята. Беше повторила „Криле, криле, криле!” само осемдесет и шест пъти. Уф!

И точно си мислех, че ще погледне с две очи на ситуацията, когато изтърси дълбокомислено:

– Всъщност само „криле” не звучи заклинателски. Магията работи с по-дълги словосъчетания. Чакай да помисля... може би трябва да е нещо като:

„Затварям аз очи, завъртам се на три, магия тук аз правя, криле да си набавя!”

Хм! Или пък:

„Щипка, щипка магданоз, хвърлям камък с вирнат нос, плюя три пъти пред мен, искам аз криле зад мен!”

Тя повтори по няколко пъти и двете заклинания поотделно, хвърляше камъни и плюеше пред себе си. Даже намери една суха пръчка, която да изпълнява ролята на магическа пръчица. Но резултатът беше точно такъв, какъвто всички очаквахме още от самото начало. Никакъв! Само дето си изгуби времето.

Явно трябваше пак малко да помисли, затова реши да седне. Водата до нея падаше с такива гръмовни звуци от ръба на водопада, че ушите ѝ настръхнаха.

– Не, никакъв шанс просто да скоча. Прекалено високо е. Ще трябва по някакъв начин да се спусна по скалите.

И тогава се сети – а защо да не потърси съвет в „Наръчника на пътешественика”, който така съобразително се беше сетила да вземе със себе си?

Тя започна да разлиства книгата, докато не попадна на страница 12, която беше озаглавена „Да не забравим!”, а после следваше дълъг списък с важни за една успешна експедиция неща. Ама разбира се – вѐже! Та тя имаше вѐже в раницата.

Най-сетне нещо разумно.

Джинджи бързо извади вѐжето, разпъна го по дължина, премери го с очи и прецени горе-долу докъде ще успее да се спусне. Огледа камъните по пътя и изучи възможните по-широки пространства – там щеше да прави почивки, а после започна да търси и място, където да завърже вѐжето. Избра за целта клоните на един храст наблизо, които изглеждаха достатъчно дебели да я

издържат; сложи раничката на гърба си, за да е готова за спускане и започна да се суети и да умува как точно да завърже въжето. Да, ВЪЗЕЛЪТ БЕШЕ ВАЖЕН! Първо на първо, трябваше да избере такъв възел, който после да може лесно да се разхлаби, така че да освободи и издърпа въжето, щом стигне първата площадка, за да може да продължи със спускането надолу. Елементарно, нали?

Сега тя започна да прелиства в главата си наученото по време на курса „Любителски алпинизъм за мишки и други гризачи“, който с удоволствие беше посещавала и даже беше завършила с отличие.

Така... Първо успя да се сети за един възел, който се казваше „Осмица“, после за друг, наречен „Стреме“, а накрая за трети – „Булин“. Започна да си ги рисува с „магическата“ пръчка в пясъка, за да може да си ги представи по-добре. После обмисли много внимателно всеки един от тях, защото и мравка знае, че различните възли в алпинизма се използват за различни цели.

Ето например „Осмицата“ е много сигурен възел, но, както учителят винаги повтаряше, после е много труден за развързване. Значи трябва да го зачеркнем от списъка с възможностите.

„Стремето“ пък се използваше сравнително често, защото можеше да се направи и с една ръка, лесно се нагласяше и, най-важното, лесно се разхлабваше. Дотук добре, но Джинджи се сети, че този възел изисква доста дълго въже, защото накрая трябваше да остане поне 30 сантиметра свободен край. Любителката на екстремни преживявания огледа своето въже и прецени разстоянието.

– Хм, всеки милиметър от това въже ще ми е нужен. Не мога да рискувам. Я да видим дали възелът „Булин” няма да свърши по-добра работа.

Джинджи беше усвоила най-трудно възела „Булин”. Затова пък го владееше наистина добре. Погледна рисунката в пясъка. Да, този възел лесно се разхлабваше, а и беше достатъчно да се оставят само 10 сантиметра свободен край. Точно каквото ѝ трябваше в случая.

Е, нямаше какво да мисли повече, беше време за действие.

Джинджи тъкмо се беше навела и тренираше „на сухо” възела, когато изведнъж нещо я грабна за раницата и тя полетя с всичка сила надолу. Мишката запищя оглушително.

Въпреки огромната височина, полетът не продължи никак дълго. Затова пък коремът ѝ така се сви от уплаха, че дълго, след като стъпи на твърда земя не можа да проговори, а само дишаше тежко и гледаше изплашено.

Не можеше да се каже същото за бързопорасналите ѝ криле, които се превиваха срещу нея от смях:

– Ох, момиче, направо ми скри шапката! Така не съм се забавлявал от много време! Ха-ха-ха!

После новият ѝ приятел се изправи тържествено и започна да я имитира с протегнато напред крило и затворени очи:

– „Щипка, щипка магданоз, хвърлям камък с вирнат нос, плюя три пъти пред мен, искам аз криле зад мен!” Ха-ха-ха! Е, какво? Не се ли получи? Ха-ха-ха!

Най-накрая Джинджи дойде на себе си, почервеняла от срам:

– Ти си ме гледал през цялото време?

– Да, и още как? Такова зрелище! Ха-ха-ха! Е, да се представя – авиолинии Кънчо, на Вашите услуги! – Прилепчето се поклони тържествено.

– Трябва да призная, че ми е особено приятно да се запознаем. Като се има предвид колко ми помогна – усмихна се мишката и, вече по-спокойна, погледна нагоре към стърчащите скали. – Аз съм Джинджифила. Може да ми викаш Джинджи! – Подаде ръка на Кънчо и двамата се здрависаха. – Благодаря! Но защо просто не дойде да поговорим, а ме грабна така изведнъж? Толкова се изплаших!

– И какво? Да изпусна цялото шоу? – Кънчо пак започна да се смее, обгърнал с крилца корема си. Вече беше започнал да го боли от толкова смях. Изведнъж обаче се обърна да види къде е слънцето и бързо каза: – Е, беше ми приятно, но трябва да се прибирам. Скоро майка ми ще се събуди и ще види, че излизам денем навън. Ако разбере, лошо ми се пише. Чао, фею Джинджи!

И прилепчето Кънчо изчезна точно както се беше появило.

– Каква странна птица – сви рамене Джинджи и огледа дали всичко ѝ е на място. – Раница – тук, въже – тук, Джинджифила – цяла. Уф, ама, че приключение!

Шеста глава

Изневиделици и нови запознанства

Беше ѝ нужен обаче още миг да си почине от толкова емоции. Тя се излегна на тревата, протегна щастливо ръце и ги сложи зад главата си. Зарeya поглед в небето и започна да брой облачетата. Изведнъж тихият вятър довя приятна миризма. Тя размърда муцунка и наостри мустачки:

– Ах, та това е джоджен!

Познатият мирис я пренесе обратно у дома, където зелената подправка вирееше в изобилие, редом до прекрасния розмарин и много други растения. Именно на тези благоуханни билки бяха кръстени поне тринадесет от братята и сестричетата ѝ, като например Джоджи, Джорджи, Джърджи, Дожди, Жодид, Джиджи, Джормари, Розджори, Марироз, Розмари, Марин и така нататък. Все пак не е лесно да измисляш имена, ако раждаш средно по петдесет деца на година.

И тъй като вече бяха минали нови няколко часа от последното похапване, а пък и се оказа, че летенето има силно въздействие върху процеса на отделяне на стомашни киселини, тя пак реши да се подкрепи с нещо съвсееем мъъничко.

– Ех – замечта се малката приключенка, докато се наслаждаваше на природата, – а как само бих си хапнала топъл миши пай, приготвен от мама, а за десерт бих избрала някоя от нейните сметанови торти.

В този миг обаче спокойствието ѝ беше нарушено от див заек, който профуча внезапно с висока скорост, а

ушите му се размахваха като перки на хеликоптер. Той бързо се скри в треволяка.

– Олеле – уплаши се Джинджи, но докато стигна до последното „е“, точно над нея прелетяха няколко бясно лаещи кучета, чиито лиги оставяха мокри следи.

Джинджи светкавично се сви на кълбо, за да не я забележат, но никой не ѝ обърна и грам внимание.

– Само какъв ужас! Защо гонят зайчето? – възкликна тя на глас.

– Дошли са на лов! – чу изведнъж нечии думи до себе си. – Днес на някого му се похапва заешко. Утре сигурно ще подгонят дивите прасета. Горките те! Вчера хората откриха тазгодишния ловен сезон и сега ни чакат две седмици без почивка. Всяка година по това време, едно и също.

Гласът беше на един скакалец върху върха на извила се под тежестта му стрък тревичка, която се клатушкаше нагоре-надолу от ударната вълна, предизвикана от бързо преминалите животни.

– Ах, лов, хора? А мишки ядат ли? – уплашено попита тя. Джинджи въобще не беше запозната с този въпрос.

– Пфу, глупости! Че защо да ядат мишки, като има зайци, сърни, прасета? – невъзмутимо отговори скакалецът и скочи на друга тревичка, защото явно беше започнало да му прилошава от люлеенето.

– А ти къде си тръгнала? Май не си тукашна? – чу се друг тънък гласец. Този път беше на красива калинка, кацнала на снежнобяла маргаритка.

– Поела съм на важна спасителна мисия! Трябва да намеря кралското бебе!

– На спасителна мисия? Сама? – възкликнаха едновременно скакалецът и калинката.

– Е, не сама, разбира се. Просто съм резервен вариант – призна Джинджи.

Наложи се Джинджи да разкаже цялата история, защото въобще не стана ясно какво е това „резервен вариант“. Постепенно наоколо се събраха и други обитатели на поляната, които се оказаха особено любопитни.

– Колко нездравословно! – възкликна една възмутена сврака, дочула разказа. – Момиче, ти си за болница! Не – директно за лудницата! Кое нормално същество ще се втурне да рискува живота си за едно човешко бебе? Толкова са грозни!

– Мълчи, Флоренция, и гледай да не ти се разпилеят мънистата на гerdана! – смъмриха съседката си два кòса, които бяха много заинтригувани от чутата история.

– Ах, мила Джинджи, ще стискаме палци да успееш! Ти си много смела мишка! – чуха се окуражителни гласове от различни страни.

– Благодаря ви! Благодаря! Е, беше ми приятно, но вече трябва да тръгвам, защото ме чака дълъг път, – каза накрая Джинджи, тъй като забеляза, че слънцето вече е започнало да доближава хоризонта, а както знаем, ходенето по тъмно не ѝ беше любимо.

– Но все пак, как възнамеряваш да преминеш езерото? Мислила ли си по този въпрос? – обади се пак скакалецът, който досега стоеше умълчан и слушаше внимателно.

Тук определено Джинджи се оказа неподготвена, защото всъщност само допреди секунди хич не беше и помисляла, че ще ѝ са наложи да преминава езеро.

– Ще намеря начин. Какво пък толкова? Как другите преминават езерото? – опита се да си придаде важност тя.

– Ами, плуват. Който не плува, просто не преминава езерото.

– Сигурни ли сте? Не може да няма някакъв начин. Аз не мога да плувам с раничка на гърба. Всички провизии и дрехи ще ми се намокрят и ще потънат.

Джинджи се разтревожи. Само допреди няколко часа се намираще пред една неразрешима ситуация, а сега – ново препятствие. Кой би помислил, че ще е толкова трудно. Това като че ли леко я разколеба и тя заподсмърча.

– Еее, няма нужда сега да плачеш. Я виж колко далече си стигнала – обади се накрая едно водно конче, което без съмнение беше специалист по водни пространства. – Като стигнеш брега на езерото, попитай за стария жабок Аделфо. Той е голям майстор. Кажи, че те праща Драгончо Воднокончев. Ще измисли нещо, ще видиш.

Седма глава

Истории с жаби

И така, Джинджи се сбогува с новите си приятели и продължи напред по пътя си.

Тъй като ще са ѝ нужни няколко дни, за да стигне до брега на езерото и да намери стария жабок, аз ще ви разкажа защо всъщност нашата спасителка се скита сама, а не се опита още в началото да се присъедини към групата юнаци, което всъщност щеше да направи пътешествието ѝ доста по-леко и безопасно.

Да, тя си го помисли и то не веднъж. Един път даже се зачуди дали да не седне на една скала и да поразсъждава по въпроса по-задълбочено, но пък после реши, че няма време за глупости. Първо, защото тя, така или иначе, не можеше да се движи с тяхната скорост, защото беше мъничка. И второ, нещо, което никак не беше за подценяване, те можеха да я изгонят и да я накарат да се върне обратно. С една дума, мисля, че на всички ни стана ясно защо Джинджи взе такова крайно решение. Важното е, че на финала, когато има нужда от решителни действия, тя щеше да бъде там, за да изпълнят всички заедно успешно мисията и да вземат бебето от крадците. Или поне такъв беше планът.

Е, ще почакаме и ще видим кой крив, кой прав. Може пък да научим, че понякога е по-правилно да бъдеш смел и решителен и да рискуваш, отколкото да избираш сигурния път. Надявам се.

И ето докъде стигна. До едно голямо езеро, което трябва да премине – нещо което, на първо четене,

изглежда невъзможно за една малка мишка. Да, по принцип мишките могат да плуват, но това езеро беше толкова голямо, а и, както самата Джинджи беше казала – с тази раничка на гърба ѝ щеше да ѝ е доста трудно. Дали пък не може да го заобиколи? Тя се огледа в двете посоки, но въобще не можа да види къде свършва или откъде започва ширналото се пред нея водно огледало.

– Може би затова се нарича Голямото езеро, защото е наистина голямо! – възклина тя, покатерена на една скала (която беше всъщност голям камък), сложила ръка, за да предпази очите си от слънчевите лъчи.

Пред себе си видя група патици и няколко лебеда, които гордо кръстосваха спокойните води на езерото, следвани от децата си. Чу жуженето на стотици мушици, комарчета и водни кончета, а най-накрая забеляза десетина жабки, които се състезаваха коя ще скочи най-далече. Всички изглеждаха толкова безгрижни.

Гледката накара Джинджи да се замисли колко различни светове има. Тя живееше в гората, където имаше предимно дървета и храсти и на места слънцето почти не се виждаше. Там винаги някой дебнеше друго и трябваше непрекъснато да внимаваш да не бъдеш изяден. Другаде пък имаше безкрайно големи поляни, където лете тревите бяха толкова високи, че за дребните буболечки, които живееха по тези места, изглеждаха също като високите дървета в гората. А ето сега тя виждаше, че на света има и огромни водни пространства, където животът следва свой ритъм, всичко е огряно от слънчева светлина, а водната шир внушава спокойствие и необятност, сякаш тук нищо не може да ти се случи.

И тъй като беше толкова слънчево, красиво и безметежно, Джинджи с бодра стъпка продължи напред,

точно към мястото, където беше забелязала жабките. Беше сигурна, че ще ѝ помогнат. Все пак търсеше жаба. Когато обаче се приближи към групичката, която се забавляваше, всички мигом изчезнаха. Джинджи се стресна, спря на място и запремига с мишите си очи, украсени с дълги мигли.

– Извинете! Извине-е-ете!

Нищо. Тишина.

– Аз съм Джинджи – най-обикновена малка мишка и търся един стар жабок. Казва се Аделфо. Може ли да ми кажете къде живее?

Нищо. Дори малка вълничка не трепна по водната повърхност.

– Само толкова искам да помоля!

Две комарчета долетяха наблизко, забелязаха Джинджи и започнаха да се смеят:

– Луда! Ха-ха-ха! Опитва се да говори с жаби! Ха-ха-ха!
– и бързо отлетяха.

Джинджи им прати един възмутен поглед и продължи да настоява:

– Трябва да прекося езерото и да стигна до другата страна! Затова ми казаха да търся стария жабок! – Този път няколко жабешки очи се показаха на повърхността на водата. – Моля! Помогнете!

В този момент малката мишка усети, че някой е застанал до нея.

– И защо трябва да прекосиш езерото? – изучаващо я попита един сърдит голям жабок, до когото беше паркирана стара количка с големи колела, пълна с всякакви странни вещи, сякаш събрани от боклука.

– Аз – Джинджи се стресна, – аз съм тръгнала надалеч. Отивам чак до земята от опаката страна на моето

кралство и това е единственият пряк път натам. Следвам посоката, от която изгрява слънцето – само на изток, а едно водно конче ми каза, че старият жабок Аделфо ще бъде така добър да ми помогне.

– Водно конче?

– Аха.

– Със светлосини криле и черно петно между очите?

– Да, да, същото – зарадва се Джинджи на малко разбиране.

– А случайно да се казваше Драгончо Воднокончев?

– Да, да, точно така, Драгончо – развълнува се още повече тя.

– Аха, този нехранимайко значи. И за какъв се взема, че разнася името Аделфо наляво и надясно? Да не се мисли за рекламен агент? Няма да се учудя, ако утре тръгне да лепи афиши по дърветата „Имате проблем? Търсете Аделфо!“. Ооо, ще види той друг път услуга, само да ми кацне на портата – замърмори жабокът под носа си, без въобще да обръща внимание на обърканата мишка. – Как въобще си позволява да праща някакви случайни минувачи при Аделфо? Да не би да се е обадил по телефона и да е попитал: „Аделфо, имаш ли време за една глупава мишка?“ А? А? Ама че нахалник!

Жабокът заръкомаха ядосано и тръгна нанякъде да успокои яда си, като влачеше след себе си скърцащата количка. Каква неприятна ситуация. Джинджи нищо не разбираше. Но тя вече беше видяла огромното езеро и знаеше, че ѝ трябва някакво разумно решение, за да го премине. Затова се налагаше да е търпелива и по-настоятелна:

– Но, моля ви, аз просто търся стария жабок. Знаете ли къде мога да го намеря?

– Аз, аз съм този проклет жабок! Освен това, ако не виждаш, в момента съм ядосан! – каза той, без да се обръща.

Осма глава

Рибата може ли да лети?

Джинджи хукна да го настигне, защото се притесняваше, че майсторът ще изчезне, както се беше появил. Докато подтичваше след него, се сети за своя дядо, който в пристъп на яд също вдигаше врява до небето и ръкомахаше в продължение на минути, докато накрая забравяше защо се е ядосал и пак ставаше сговорчив. Може би и този стар жабок беше като него и след малко, ако беше търпелива, ядът му щеше да премине и той щеше да ѝ обърне внимание. Затова реши да запази мълчание и да бъде по-тиха и от летящо глухарче.

След малко стигнаха до нещо като работилница. Познаваше се, че е такава, защото навсякъде имаше захвърлени инструменти и недовършени изобретения, или пък стари, никому ненужни вещи, които се надяваха на втори живот.

Аделфо влезе и затвори вратата след себе си, без да поглежда назад. Отвътре продължаваше да се чува мърморене. Скоро обаче един голям прозорец се отвори, а след малко се чуха равномерни удари с тежък чук по метална повърхност.

Джинджи изчака още известно време, докато накрая реши, че сега е моментът и леко почука на вратата:

– Господин жабок – започна тя, – многоуважаеми Аделфо, идвам, за да ви помоля да ми свършите една майсторска работа. Ще можете ли, господин жабок?

Дали съобразителността на Джинджи ще проработи?

Старият жабок спря работата си и се подаде през прозорчето:

– Майсторлък да искаш от мен! Каква е тази работа?

– Търся някой, достатъчно изобретателен, който да измисли начин да премина безопасно на другия бряг.

– О, пак ли ти? За това не се иска майсторлък, иска се просто плуване – и той се върна към работата си.

– Но, господин жабок, няма да мога да плувам с тази раница на гърба. Ще бъде доста неприятно, ако вещите ми се намокрят. Истината е, че ме чака дълъг път с много опасности иииии... – Джинджи се напрягаше да измисли убедителни аргументи. – И освен това разстоянието до другия бряг е прекалено голямо, за да го измина сама с плуване. Ще ви бъде ли приятно да разберете, че съм се удавила?

Жабокът пак се беше показал на прозорчето и я гледаше изпитателно:

– Как се казваше, момиче?

– Джинджи, господин жабок.

– Джинджи, ти едно езеро като не можеш да преплуваш, как смяташ да стигнеш там, закъдето си тръгнала?

Джинджи се засрами:

– Ами, аз смятам, че има решение за всеки проблем.

– Да бе, да.

– Ами, защо не. Тъж, например, кажете ми рибата може ли да лети?

– Ха, ще лети. Нали е риба? – засмя се Аделфо.

– И аз това казвам. Но пък, от друга страна, ако на една риба, ваша приятелка, ѝ се наложи да отиде някъде по въздух, ама, за нещо много много важно, например да спаси някого, вие няма ли да се опитате да ѝ помогнете?

– Е, ако е много важно, сигурно ще измисля нещо?

– Виждате ли, понякога се налага да правим неща, които не са ни присъщи, но това не значи, че са невъзможни. Защото винаги има някой като вас, господин жабок, който ще помогне. Ще измисли решение. Ето затова аз днес идвам с молба. Моля ви да ми помогнете да премина езерото, защото трябва да направя нещо много важно за мен и моето кралство.

Жабокът, който беше сложил предпазни работни очила на главата си, я погледна за миг, после ги сложи на очите си и се хвана да заварява някаква желязна конструкция. Кой знае какво изработваше. Изведнъж спря за малко и се обърна към Джинджи:

– Ако ще висиш там и ще бездействаш, ела да ми помогнеш. – Джинджи мигновено хвърли раницата и се притече да помогне. – Хвани тук здраво и си затвори очите! – Той пак започна да заварява. След известно време обаче каза: – Пък за твоята работа, ще помислим после.

Джинджи помогна за още доста неща в работилницата. Много работа чакаше да бъде свършена, а явно другите жабчета не искаха да работят. Имаше счупени бебешки колички, велосипеди с едно колело, скъсани пружини, печки за готвене с неработещи котлони и какво ли още не.

Свечери се, а Джинджи още нямаше представа как ще премине езерото.

– Не се притеснявай, момиче. Добра работа свършихме с теб. Остани да спиш тук тази вечер, а утре ще ти помогна да преминеш оттатък. Заслужи си го.

Ето така Джинджи намери още един верен приятел по пътя си. Докато похапваха от вкусната вечеря, която

старецът сготви, гостенката разказваше накъде е тръгнала и как е избягала от къщи, а старецът слушаше и клатеше глава.

По-късно, малко преди да заспи, Джинджи се замисли и си каза:

– Какви интересни неща имало по света и колко било хубаво да създаваш нещо със собствените си ръце. Вярно, че и при готвенето е така, но да замахваш умело тежкия чук, да усетиш как желязото се подчинява в ръцете ти, въпреки своята твърдост... Във всичко това има нещо като магия, която те завладява. Може би някой ден ще се върна, за да помагам пак на Аделфо.

На сутринта, още преди Джинджи да се е събудила, старият жабок беше изнамерил от огромния куп вещи на двора една голяма дървена лъжица, принадлежала някога на хора. Издълба я по-дълбоко, като я пригоди за плаване в открити води, измайстори гребло, а накрая ангажира цялото семейство жабчета да я изпратят по дългия път до другата страна. Продължителното плаване без платно не беше лесна работа, още повече, че ветровете над езерото и подводните течения бяха непредвидими, така че малко помощ не беше излишна.

– Смело момиче си ти, Джинджи – каза той на малката си приятелка на тръгване. – А и с добро сърце! Пожелавам ти да извървиш пътя, по който си тръгнала и да помогнеш на своите крале. А пък те дано да оценят усилията ти и да те възнаградят. Все пак, знай, че винаги си добре дошла в моята колиба.

Това бяха последните думи на Аделфо към Джинджи. Двата се прегърнаха за сбогом, а после жабокът остана дълго да маха след изчезващата към хоризонта лодка.

Девета глава

Изоставена и намерена

Е, Джинджи, ти пак успя. Намери начин да преминеш езерото безопасно.

Ето те, смело напредваща в безкрайната водна шир, придружена от пъргави жабчета, които прикрепят и насочват лодката, а краката им се движат неуморно като перки на двигател.

И точно когато се отдалечиха достатъчно от брега, точно, когато майстор Аделфо изчезна от погледа им, точно когато нямаше връщане назад, младите жабоци един по един се изпокриха и изчезнаха. Толкова тихичко, че Джинджи не забеляза нищо, докато и от последната жабка, която плуваше най-отпред и водеше групата, не остана само едно мехурче на повърхността.

– Ама, чакайте, моля ви... – опита се да възрази Джинджи, но скоро сама си призна, че от самото начало очакваше да се случи нещо подобно. Та нали беше забелязала отношението им още в първата секунда, в която ги видя и когато те ѝ обърнаха гръб. – Е, от това преживяване научих едно нещо със сигурност: Не от всяка жаба става приятел!

Изправена като гондолиер по каналите на Венеция, тя започна да загребва силно с греблото, с надеждата да стигне бързо до другия бряг, макар той все още да не се виждаше. Нямаше никакво време за губене, а и хич не беше от мишките, които ще седнат да оплакват нещастната си съдба.

Само напред, Джинджи! Ти си вдъхновение!

И, както си мислеше, че най-лошото е отминало, една огромна капка се сгромоляса на мйшето ѝ носле. След малко втора капка се пръсна с всичка сила на ръба на импровизираната лодка, а трета уцели опашката на Джинджи. После капките започнаха да стават все повече и да падат по-бързо, сякаш играеха на гоненица.

– Само летен дъжд! – успокояваше се смелата езероплавателка. – По големината на капките мога да кажа, че всичко ще премине за секунди.

Тези няколко секунди обаче не само причиниха сериозно подгизване на козинката на Джинджи, но и лъжицата-лодка започна да се наводнява, което беше особено неприятно. Тя бързо се захвана да изгребва колкото можеше повече вода с шепи. Беше на предела на силите си, когато един слънчев лъч проби насъбралите се облаци и скоро красива дъга се изписа на хоризонта.

Най-накрая!

Джинджи разпери ръце и крака от изтощение и се наслади на топлината на слънцето, докато чакаше да изсъхне. Колко приятно! Последни капчици се стичаха по Джинджифилините мустачки, а водата бързо се изпаряваше към небето. Тя се остави на бавното течение на езерото и се отпусна.

– О, понякога животът е просто прекрасен!– заключи, ободрена от преживяното.

Изведнъж обаче нейният плавателен съд започна да се държи особено. Първо се залюля от лявата страна, после от дясната, после пак от лявата, и... Джинджи бързо скочи отново на крака, да види какво става, но едва успяваше да се задържи, затова съвсем съобразително реши пак да седне и да изчака появилото се вълнение да отмине.

Да, ама, наоколо изглеждаше спокойно. Вълни нямаше, а и вятър като че ли не се усещаше. Какво беше тогава?

Мишката се надвеси над ръба на лъжицата и погледна във водата. Там зърна една широка муцунка с мустачки, която гледаше малко изплашено. Постепенно тънките мустачки се превърнаха в дебели мустаци, а муцунката в муцунице с голяма белезникава паст, която сякаш се приближаваше към нея. Освен това замириса доста неприятно – като на застояло блато.

– Па! – Опита се да я стресне сомът, като изскочи от водата и шумно се плъосна обратно, което причини сериозно разместване на водните пластове. Джинджи се хвана здраво от двете страни и се опита да запази спокойствие. – Изглеждаш странно. Коя си ти?

– Спри да ме клатиш. Не виждаш ли какво правиш? Ще ми обърнеш лодката.

– Ба – гмурна се пак сомът, плясна с опашка и се върна на повърхността. – Извинявай. Не исках.

Той послушно се отдалечи и пак се показва на повърхността.

– Ба – при всяко излизане сомът изплюваше част от погълнатата вода. – Сега добре ли е?

– Да, благодаря. – Водата бавно се успокои и лодката възвърна баланса си. – Извинявай, ако бях груба. Изплаши ме. Аз съм Джинджи.

Сомът се гмурна и пак се показва, този път от другата страна:

– Ба, какво е Джинджи?

– Не, Джинджи е името ми. Аз съм мишка, не виждаш ли?

В този момент лодката пак се разлюля. Този път доста по-силно. Джинджи се оказа неподготвена, претъркули се през борда и цопна във водата, последвана от безценния си багаж. Лодката пък я захлупи отгоре.

– Помощ, помощ! – започна да вика тя, щом подаде муцуна на повърхността. – Раницата ми, някой да хване раницата ми.

Джинджи се гмурна в опит да я настигне. Успя да я хване за едната дръжка, но тежестта на раницата само я дърпаше към дъното и беше безсмислено да се опитва да я изтегли. Трябваше да се върне на повърхността, за да си поеме въздух. Със сетни сили обърна лодката в нормално положение и се покатери в нея, мокра до кости и напълно изтощена. А точно беше изсъхнала!

– Ами сега? Какво ще правя без раница?

В този момент водата около нея се надигна като цунами, готово да залее всичко по пътя си и нещо тежко се стовари върху нея.

– Ба – чу тя познатия вече звук наблизо. – Извини братовчед ми. Малко е тромав.

Рибокът беше спасил раницата ѝ, като беше омотал в мустака си и отново всичко беше наред. Ето, нямаше никаква нужда от паника.

– Ей, добре ли си?

Джинджи седна и прегърна раничката си:

– Да, страхотно. Просто страхотно. Но кои сте вие?

– Аз съм Бари, а това е братовчед ми Пепе. Ние сме сомове. Обикновено предпочитаме дъното, където е по-топличко, но, както си лежахме, забелязахме тази странна лодка и решихме да дойдем да погледнем.

– Никога не съм виждала толкова дълги и големи мустаци като вашите? За какво ви служат?

– Ба – изплю пак малко вода сомът. – Това са нашите антентки, с които се ориентираме под водата, улавяме звуците и усещаме вкуса на плячката си. Ммм, ето, още усещам онази змиорка, която погълнах преди няколко часа.

Джинджи изтръпна:

– Ей, да не ме изядете. Ще се отбранявам, да знаете. – Тя скочи в каратиска поза.

– Пе – обади се братовчеда. – Колко си смешна. Ако бяхме гладни, вече щеше да си в гърбуха ни.

Водата се разтrese от смеха на сомовеите и лодката отново се заклати. Джинджи не можеше да избира. Все пак се намираше в средата на езерото и нямаше къде да избяга. Трябваше просто да се довери на новите си познати, а и те бяха спасили раницата ѝ.

– Е, няма ли да разкажеш какво правиш тук?

– Ще ви разкажа, но само ако ми помогнете да стигна отсрещния бряг.

– Ба, нищо работа.

И така, двата огромни сома подпряха лъжицата на Джинджи с гърбовете си и заплуваха, докато тя разказваше приключенията си и как е стигнала дотук:

– Странна работа! Че защо някой ще иска да открадне нечие бебе? Ще го ядат ли? – каза Пепе, който познаваше само собствения си свят, в който някой би откраднал някого само за да го изяде.

– А, не мисля! – отвърна Джинджи. – Това е нещо като наказание за кралете. Сигурно не знаете, но да си крал не е лесна работа. Много хора идват да те молят за нещо и накрая винаги има някой обиден. Последният пък познава някоя магьосница, а тя измисля най-страшната магия, за да напакости на владетелите и така нататък.

– Какъв странен свят! Ти беше ли чувал такова нещо, Бари?

– Ба, че откъде? Ако някой иска да ми открадне бебето, ще отида и ще го изям. Иначе жената луд ще ме направи.

– А ти да не си тръгнала да ги ядеш, тия, крадците? Много дребничка ми се струваш за тази работа – каза пак братовчедът Пепе.

– Аз? Неее. Аз просто отивам да го спася. Да го върна на родителите му. Когато е направена магията, една друга магьосница е направила пророчество, че бебето ще бъде спасено от най-смелия обитател на нашата гора.

Сомовете пак започнаха да се смеят:

– Ба, извинявай, ама сигурно е било казано „най-силният”. Така или иначе, ти не изглеждаш нито най-смелия, нито най-силния.

– Хм, и вие сте като всички останали. Съдите само по външния вид – и Джинджи им обърна гръб и скръсти ръце.

– Виж, ние не познаваме друго освен това езеро. За нас то е всичко на света и ние не бихме го напуснали по никаква причина, защото още от малки сме научени, че рибата на сухо не живее и няма защо да се опитваме да променим нещо, което е създадено от природата по определен начин. Мен, ако питаш, върни се у дома, докато още не си толкова далече.

– И аз така мисля – зажима братовчедът.

– Благодаря за съвета, но аз вече съм решила. Дори да трябва да се науча да летя, пак ще продължа по пътя си.

Двата сома останаха впечатлени от чутото. Може би тази малка мишка беше достойна за уважение, макар по

тяхна преценка, да не беше съвсем с всичкия си. Но пък беше много симпатична.

– Смело мишле си ти, Джинджи – казаха ѝ те на раздяла. – Ще се радваме да те видим жива и здрава на връщане.

– Доскоро, момчета, и благодаря за помощта. Няма да ви забравя.

После Джинджи издърпа съобразително лодката на сигурно място на брега, където се надяваше някой ден да я намери отново или пък можеше да я намери друг, изпаднал в нужда като нея. Помахаше за последно на новите си приятели и чевръсто продължи по пътя си.

Можеш да дочетеш книгата, като си я поръчаш от сайта на Цвета Белчева (www.tsvetabelcheva.com) или пък я слушай в Storytel...

Цвета Белчева е съвременен писател на приказки и романи за деца. Макар и с дипломи по „Международни отношения“ и „Право“ от Софийския университет, тя открива истинското си призвание в началото на трийсетте си години. Първата ѝ книга, „Аз искам да бъда.../7 приказки за приятелството и разни други неща“ ,излиза през 2014г., последвана веднага през 2015 г. от „Аз искам да бъда... 2/Още 8 приказки за приятелството и разни други неща“. Понястоящем приказките са преиздадени в един общ сборник под наименованието „Аз искам да бъда... “. Следва книгата-роман с образователен характер „Тялото говори“, с главни герои органите в тялото на Михаил Л. Атанасов.

През 2018 г. печели наградата за най-добра детска книга, „Бисерче вълшебно”, в категория „Нещотърсачи”.

Като любител на криминалния жанр, Цвета Белчева разпространява на своята интернет-страница www.tsvetabelcheva.com, безплатно за своите читатели, романа на екологична тематика „Инспектор Бу в Кой се опита да отрови капитан Пърси”. Книгата е с тенденция да се превърне в поредица, като авторката възнамерява да публикува нови случаи, разплетени от главните герои в „Инспектор Бу”.

Романът „Малка мишка в голямо приключение” проследява пътешествието на плашливата Джинджи, която, в желанието си да помогне, превъзмогва страховете си и потегля на дълъг път, за да открие и върне на неговите родители откраднатото кралско бебе.

Майка на три, Цвета Белчева се стреми да спечели от най-ранна възраст децата за света на книгата, като ги заинтригува със своите истории, написани на лек и достъпен език, а в същото време цели да обогати техния речник и познания.

Малка мишка в голямо приключение

©2020 Цвета Белчева, автор

©2020 Радостина Пенева, илюстратор

Лора Ненковска, редактор

Милена Иванова, коректор

©2020 Издателство ЦветаБук

Българска

Първо издание

Формат: 70/100/16

Печатни коли: 17

Печат: Печатница Мултипринт

ISBN 978-619-90488-6-3